

[Clausager.]

holdsviis store Indkomster, thi da den er usikker og der kan fremkomme Fejl, skal man ikke hænge sig i smaa Merindkomster. Det var en anden Sag, hvis Merindkomsten var bombesikker og rigtig i alle Tilfælde, men det er den ikke. Derfor er jeg enig i, at det er klogere, den begynder forholdsvis højt oppe.

Dette kan jeg derimod ikke sige om Tillægsskatten, det er efter min Mening ikke rigtigt, at den begynder saa højt oppe, som den gør, for det kan let se ud, som om Regeringen siger gennem denne Skat: Vi hytter vore egne; der er ingen af jer, lille Børn, der skal komme til at bløde; det skal de andre! — For saa vidt man kynisk siger det og har moralsk eller rettere sagt umoralsk Styrke nok til at gennemføre det, er det en god Politik over for de Vælgere, der knytter sig til en, men jeg kalder det en forkert Fremgangsmaade. En saadan Tillægsskat, der tages af den Indkomst, man virkelig har, burde ligesom vor almindelige Statsindkomstskat være saadan indrettet, at de fattige gaar fri under et vist Lavmaal, Smaafolk betaler lidt, velhavende mere og de rige meget. At vi har en Progression — og jeg har heller ikke noget imod en stærk Progression —, det er demokratisk, det er rigtigt, men det er i Sandhed ikke rigtigt, at man sætter en tilfældig Grænse og siger: Der ovenfor, min Ven, skal du betale, nedenunder er du fri! Jeg forsikrer, at der vil ved Opgivelse af Skatteindtægten blive et Kaprend om at komme lige ned under denne Grænse, det er der ikke Tvivl om. Der bliver meget for Næstformand Henningsen at bestille for at finde ud af, hvem der har været for dygtig i saa Henseende. Jeg ser ogsaa saadan paa det, at naar en Skat begynder meget smaat og lempeligt langt nede og saa stiger stærkt, uhyre stærkt til sidst, er alle med til at betale, og det er dog virkelig saadan, at for Smaamanden er Enkronen lige saa betydningsfuld som 10 Kr.-Seddelen for den velhavende og 500 Kr.-Seddelen for Rigmanden. Smaamanden regner ikke umiddelbart med Pengenes Størrelse, men han ved, hvad de er værd for ham, og jeg ser det som en Værdi, at en Mand er med til at udrede disse Skatter, saa vil han se mere hen til, at de bliver brugt fornuftigt, man vil være mere kritisk over for Udgifterne. Men jeg skal nu for Resten ikke gøre større Ophævelser paa dette Punkt, jeg ved, at man ikke vil lægge Skatten saaledes, den anden Maade er blevet et Dogme for denne Regering. Det er ikke første Gang, vi ser det, og i saadanne

abnorme Tider som dem, vi har, hvor der er sket saa kolossale Forskydninger, er der ikke megen Grund til at se paa de mindre Ting.

Jeg vil ogsaa medgive Regeringen, at det selvfølgelig er den, der skal være toneangivende, hvad Enkeltheder angaar, hvad tekniske Sider angaar, den har Hovedansvaret for Forslagene, den skal gennemføre dem og administrere dem, og derfor skal jeg ikke holde haardt paa det, men jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at jeg synes ikke, det er et godt Princip, der er lagt til Grund, men der er ingen Grund til at tale længere om det.

Vi har altsaa ikke noget imod de foreslaaede Merindkomstskatter og Tillægsskatter, ingenlunde, det er muligt, vi skal have flere, muligt lidt indirekte Skat med, for at faa Penge nok til den store, betydningsfulde og væsentlige Opgave at lette Skatterne og Byrderne ude omkring i Kommunerne, saa der kan blive mere Overensstemmelse mellem den Skat og den Byrde, der skal bæres, og den Evne, man har til at bære den. Men vi vil tale med om, hvad Pengene skal bruges til, vi gaar ikke imod Skatterne, men vi vil passe paa, vi vil prøve at finde en Form, som sikrer — store Skatter har vi nok af i Forvejen, men vi maa bære dem paa Grund af Tidens Ugunst —, at Pengene bliver brugt til varige Forbedringer, saaledes at man ikke blot hjælper en kortere Tid, og saa visner Hjælpen bort. I saa Henseende er jeg ingenlunde uenig med Det frie Folkepartis Hovedorgan, naar det skriver, at dette Forslag viser, at Regeringen vil gaa en Vej og drive en Politik, der blot fører Samfundet længere ud i Nød og Elendighed uden at bringe nogen virkelig Hjælp til nogen. Jeg er ikke helt uenig i denne lidt stærke Udtalelse.

Til syvende og sidst vil jeg sige, at selv om Fremtiden er uklar og usikker, vil jeg dog tro, saaledes som Priserne ude har rettet sig noget op, at det ikke vil være en helt umulig Opgave at skabe taalelige Tilstande for Landbrugserhvervet nu. Hvis Regeringen vilde lette de alt for store Byrder for Kommunerne, særlig Landkommunerne, saa Skatterne baade for Landbrugere, handlende og Haandværkere derude kunde nedsættes betydeligt i Overensstemmelse med den formindskede Bæreevne, medens Staten søger sit Udlæg godtgjort hos de begunstigede Erhverv og Personer, saa vilde der være naaet et Skridt fremad i Retning af at skaffe taalelige Tilstande til Veje.

Jeg finder ogsaa Anledning til at sige, at hvis Regeringen dernæst resolut og ener-